

Børnesenge og et halvt Dusin sovende Børn, forekom det ham, at hans Kones Øjenlaag i det samme lukkede sig tættere til. Men da han var kommen i Seng og hviskende spurgte, om hun var vaagen, svarede hun ikke. Han vendte sig da beroliget om paa den anden Side og faldt øjeblikkelig i Søvn.

Men det blev ingen rolig Søvn. Uafbrudt kastede han sig omkring paa Lejet i stygge Drømme. Snart saa' han sin Kones blege Billede svæve sig forbi med et anklagende Blik, snart en syg, rød Ko, der brølede efter ham. Til andre Tider traadte Ole Skomager ind ad Døren med sin spidse, røde Næse og sin fedtede Regning, — og da vendte han sig i Sengen og slog i Søvn med Armene. Men mest var der Kort — altid Kort. Først var der kun de to sorte Esser, der fra det fjærne stirrede ned paa ham som et Par onde Øjne. Men snart kom flere til, Kongen, Damen, Toen — „Solo!“ raabte han i Søvn — og tilsidst den hele Sværm, dansende en vild „St. Veitsdans“ foran ham. Han spillede videre i Søvn, gav Kort, købte, skovlede Penge ind og lo — indtil han endelig op paa Formiddag vaagnede med et Skrig, badet i Sved af det frygteligste Nolo-Mareridt.

*

*

Det var højt op paa Dagen, da Dyrslæge Aggerbølle — i Skjorteærmer og Tøfler — traadte ind i sin Dagligstue, hvor en munter Februarsol kiggede gennem Ruden og ubarmhjærtigt fremhævede Stopningerne i de tynde Bomuldsgardiner, de slidte Kanter paa de falmende Møbelbetræk og Hulleerne i den Damaskes Dug, der som en trist Erindring om svunden Velstand dækkede Bordet, paa hvilket Kaffen taalmodig stod og ventede ham.

Ved Vinduet sad hans Hustru med Briller for Øjnene og lappede Børnetøj. Hun var en lille, mager, indesluttet og udslidt Skabning med blege, tungsindige Træk og et roligt, gennemtrængende Blik.

„God Morgen!“ raabte han med en Stemme, hvis Rust han efter Evne søgte at gøre frejdig og tillidsfuld, mens han stjaalent og sky skelede hen paa Hustruens tavse, falmende Skikkelse i Solglansen.

Hun bevægede netop Læberne, men saa' ikke op fra Naalen.

„Ha, ha!“ lo han muntert og gned Hænderne, idet han satte sig ved Bordet. „Det trak nok ud i Nat — ha! ha! — Den gode Sogneraadsformand maatte sandelig ud med Krebsene! Naa — Gudskelov! — han har jo Raad dertil, en rigtig behagelig Mand i det hele . . . Det er sandt,“ afbrød han sig selv kjærligt, da Hustruen sad lige tavst, „hvor er Børnene, lille Misse? Hvor er de Smaa?“

„De fik Lov at gaa ud og se paa Karlene. Det er jo Fastelavnsmandag i Dag.“

„Ja vist, ja vist,“ sagde Aggerbølle og rokkede paa Hovedet. Indtil dette Øjeblik havde han rigtignok svævet i den Tro, at det endnu var Lørdag; og mens han betænksomt smurte sig et Stykke Smørrebrød, faldt han i Staver over det Spørgsmaal, hvor i Alverden de to mellemliggende Dage da kunde have forpuddet sig.

Endelig tog hans Kone Ordet.

„Jeg maa ikke glemme at sige dig, Bernhard,“ sagde hun roligt og tonløst, „der var ridende Bud i Gaar Eftermiddag fra Anders Jensen i Øverrød. Du havde nok lovet at komme der til en syg Ko.“

„Jeg!“ udbrød Dyrslægen og saa' op.

„Budet skulde blot bringe den Besked, at det nu kunde være det samme, for Koen var død. Men du skulde heller